

оточуючих людей. Дослідили, що агресивність корелює з низьким рівнем слабкої соціальної опосередкованості мотивів, недостатньою орієнтацією на нормативно-етичну регуляцію поведінки і це складає комплекс особистісних проблем підлітків, що призводить до асоціальних агресивно-навальницьких дій. Визначили, що в силу психічного розвитку (високої емоційності, великого впливу думки однолітків), підлітки схильні до прояву конформної поведінки. Отже, співставивши якості особистості і риси характеру, які притаманні людині з конформністю як якістю особистості, та які притаманні агресивним підліткам ми дійшли висновку, що між конформністю та проявами агресивної поведінки є певний зв'язок, який потребує подальшого дослідження.

Підводячи підсумки, хочу сказати, що в подальшому, планується провести дослідження, яке буде спрямоване на розробку ефективних засобів для зниження рівня конформності як особистісної риси, розвиток вмінь асертивної поведінки щодо прояву агресії у підлітків з високим рівнем агресивності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кон И.С. В поисках себя. Личность и её самосознание [Электронный ресурс] / И.С. Кон. – М.: Политиздат, 1984. – Режим доступа: <http://psylib.org.ua/books/konis01/index.htm>
2. Корнилов А.П. - «Деятельностная психология личности» в концепции Г. Крампена // Вопросы психологии. 1990, N 2, с.159-164
3. Леонов Н. И. Конфликтология: Учеб. пособие / Н. И. Леонов. — 2-е изд., испр. и доп. — М.: Издательство Московского психолого-социального института; Воронеж: Издательство НПО «МОДЭК», 2006. — 232 с. — (Серия «Библиотека психолога»).
4. Майерс Д. Социальная психология / Д. Майерс. – СПб.: Питер, 2002. – 688с.
5. Мухіна В. С. Вікова психологія: феноменологія розвитку, дитинство, отрочество. Підручник для студентів ВНЗ, Academia, 2004
6. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціальна психологія / Л.Е. Орбан-Лембрик – К.: Академвидав, 2003. – 432с
7. Хекхаузен Х. - Мотивация и деятельность. М.: Педагогика, 1986. Т.2.
8. Психология современного подростка / Под ред. Д.И. Фельдштейна. М., 1987.]
9. http://ru.wikipedia.org/wiki/Эксперимент_Милгрэма

Бондарець А.

Науковий керівник – доц. Сіткарь В. І.

РОЛЬ СПОРТИВНОГО ХАРАКТЕРУ У ФОРМУВАННІ ІМІДЖУ СПОРТСМЕНА: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Стаття присвячена проблемі дослідження спортивного характеру та його місця у формуванні іміджу спортсмена. Здійснено огляд загальних і дослідницьких тенденцій у цій сфері. Сформульовано основні засади щодо відповідності виду спорту типу особистості спортсмена.

Ключові слова: спорт, спортивний характер, імідж, особистість спортсмена, типи особистості.

Постановка проблеми. Незважаючи на актуальність проблеми іміджу в спорті, донедавна їй не було присвячено достатньої кількості уваги серед іміджмейкерів, фахівців у сфері PRy, спортивних психологів. На Олімпійському конгресі в Києві (1996 р.), присвяченому 100-річчю Олімпійських ігор, вперше було розглянуто питання, що безпосередньо пов'язані із даною проблемою: комерціалізація Олімпійського спорту та масове захоплення людей до занять спортом [6, с. 10-12].

Реалії сьогодення вказують на те, що державні, комерційні організації надають увагу виключно формуванню свого іміджу. Більшість спортсменів, на відміну від політичних діячів та акторів, не турбуються про формування власного іміджу. Проте варто відзначити, що він має прямий вплив на їхні спортивні досягнення, рекламні контракти, соціальний статус в суспільстві та майбутнє загалом.

Аналіз досліджень і публікацій. У науку поняття імідж було введено тільки на початку 60-х років ХХ ст. Імідж походить від латинського слова *imago* – образ, яке пов'язане з іншою лексемою - *imitari*, тобто імітувати [6, с. 6-8].

В тлумачному словнику Ноя Вебстера знаходимо таке визначення цього поняття: імідж – штучна імітація або подання зовнішньої форми визначеного об'єкта, зокрема особистості. Він є уявленням про людину, товар чи інститут, що цілеспрямовано формується в суспільній свідомості за допомогою реклами, пропаганди [3].

Інші дослідники стверджують, що термін «імідж» має англословне коріння і найчастіше вживається для визначення того способу, що конструюється, створюється з метою викликати бажані зміни в свідомості та поведінці людей, здійснювати на них певний соціально – психологічний вплив.

Одним з перших це поняття ввів у наукову літературу О. Феофанов. У своїй відомій книзі «США: реклама й суспільство», що опублікована в 1974 році, він розглядає імідж як основний засіб психологічного впливу рекламодавця на споживача. У вітчизняній літературі дане поняття зазвичай означає штучно сформований образ когось або чогось [7, с. 6- 8].

У літературі, присвяченій проблемі іміджу, зустрічаємо різні його визначення. М. Поплавський пише: «Імідж – це загальне враження оточуючих про людину. Ваш імідж – це сприйняття вас іншими людьми». Г. Почепцов характеризує імідж як «погляд іншого, сприйняття мене іншими». Л. Браун визначає імідж як шлях до успіху. О. В. Данчєєва та Ю. М. Швалб підкреслюють, що імідж – це набір значень, завдяки яким всякий об'єкт стає відомим і, за допомогою яких люди певним чином описують його, запам'ятовують, ставляться до нього [13, с. 53-56].

Найбільш часто в літературі зустрічаються такі визначення:

1. Імідж – це штучно сконструйований за певними правилами та з певними цілями образ.
2. Імідж – це образ, який цілеспрямовано формується і робить емоційно – психологічний вплив на певних осіб з метою популяризації, реклами тощо.
3. Імідж – це візуальна привабливість особистості.

У словниках з психології читаємо таке визначення іміджу: склався в масовій свідомості і має характер стереотипу, емоційно – забарвлений образ когось або чогось [5, с. 153-157].

Цей список можна продовжувати й далі, проте достатньо наведених визначень, щоб узагальнивши їх, вивести власне поняття: імідж – це той образ, який формується в оточуючих, певне відображення чогось; з іншого боку, імідж – не завжди пасивний спосіб, у більшості випадків він конструюється з певними цілями. Особливо це стосується ситуацій, де імідж є частиною професійного успіху. Найбільше значення формуванню позитивного суспільного уявлення приділяють у політиці, бізнесі та у професійному спорті, де імідж спортсмена приносить значні прибутки [10].

Спортивний імідж – проблема багатогранна та багатозмістова, тому вчені вважають, що її слід розглядати у різних аспектах. Відповідно, психологічний аспект вирішує одне із важливих питань - залежність іміджу спортсмена від рівня прояву його темпераменту, характеру, волі, можливості саморегуляції. Важливі дослідження у цьому напрямку почалися лише у кінці ХХ ст. [9].

Фундаментальні результати були закладені Г. Ложкіним (сформулював основні рівні аналізу іміджу в спорті) [6; 7], Д. Дадаускасом (досліджував роль іміджу в професійному спорті) [4], Ф. Генівим (розробив класифікацію основних вольових якостей спортсмена) [7, с. 24-26]. Вплив характеристик і властивостей спортсмена на формування іміджу вивчили та узагальнили такі вчені як Л. Аверченко, С. Блек, Є. Позднишев, В. Шепель [6].

Д. Дадаускас виділяє три групи чинників формування іміджу спортсмена, а саме: 1) чинники, які залежать від майстерності спортсмена (талант, зусилля на тренуванні, сила волі та ін.); 2) чинники, які не залежать від майстерності спортсмена (загальна культура спортсмена, відносини з тренером, командою, стать, національність, освіта тощо); 3) чинники, які частково залежні від майстерності спортсмена (поведінка гравця протягом гри, травми, допінг, алкоголь, ліга, клуб тощо) [4].

За Ф. Генівим, виховання вольових якостей характеру спортсмена може бути ефективним при диференціації впливу на його діяльність об'єктивних та суб'єктивних труднощів. В зв'язку з цим заслуговує уваги його класифікація вольових якостей. Згідно з нею,

три вольових якості характеру – цілеспрямованість, дисциплінованість, упевненість – вважаються загальними для всіх видів спорту і є ланкою, яка об'єднує інші вольові якості. Це пояснюється яскраво вираженою моральною стороною таких якостей як цілеспрямованість і дисциплінованість; впевненість у своїх діях і можливостях має бути постійним компонентом волі спортсмена, без неї спортивна діяльність не може бути успішною. Інші вольові якості класифікуються так: 1) головні для даного виду спорту; 2) близькі до головних; 3) наступні за ними.

В. Шепель вважав, що добитися власної привабливості можна завдяки комунікативності, красномовності, вмінню долати та попереджувати конфліктні ситуації [7].

Аналіз останніх досліджень і публікацій дає змогу стверджувати, що на формування іміджу спортсмена впливають специфічні індивідуальні властивості особистості – риси характеру. Все вище сказане і зумовило вибір теми дослідження.

Мета дослідження. Визначити роль спортивного характеру у формуванні іміджу спортсмена.

Завдання дослідження:

1. Розкрити поняття іміджу спортсмена.
2. Визначити особливості впливу індивідуальних характеристик особистості спортсмена на формування його іміджу.
3. Проаналізувати процес формування та функціонування спортивного характеру деяких видатних українських спортсменів ХХ століття.
4. Сформулювати загальні засади відповідності виду спорту типу особистості.

Виклад змісту власного дослідження. В психології під характером розуміють сукупність відносно стійких індивідуально-своєрідних властивостей особистості, які виявляються у поведінці, діяльності та ставленні до людей, колективу, до себе, речей, праці тощо. Характер виявляється в її суспільній діяльності, суспільних відносинах. Він представляє собою структуру, яка складається з:

- а) особливостей соціальних взаємостосунків;
- б) розвитку волі (слабка чи сильна воля залежить від здатності людини здійснити поставлені цілі);
- в) емоційного фону (наприклад, конфліктного), який супроводжує ті чи інші вчинки;
- г) для структури характеру важливо наскільки взаємопов'язані всі ці компоненти, наскільки вони гармонійні, або ж суперечать одні одним.

Темперамент як складова структури характеру є динамічною формою його вияву [2, с. 622-628].

Ведучи мову про зв'язок характеру з волею, необхідно відзначити, що характер сам по собі є основою волі, хоча отожднювати ці два поняття не можна. В більшості випадків характер проявляється у вольовій поведінці і, навпаки, основні властивості волі проявляються в рисах характеру. Характер формується в процесі вольових дій і проявляється у вольових вчинках. Все це безпосередньо має відношення і до спортивного характеру.

Розглядаючи імідж спортсмена як сукупності характерологічних особливостей нами проаналізовано біографії та автобіографічні видання таких відомих українських спортсменів як О. Блохін, С. Бубка, В. Васін, Ю. Тітов.

Важливого значення формуванню та вдосконаленню спортивного характеру надавав відомий футболіст Олег Блохін. У своїх книгах він пише про це так: «...Я виріс в сім'ї, де спорт був справою життя і до нього ставились серйозно, але ніколи не прагнули на свій смак привити дітям любов до певного виду, чим переважно грішать батьки сьогодні, часто відштовхуючи цим дитину від фізичної культури...» [6, с. 30]. Олег Володимирович підкреслює, що спорт – це перш за все зусилля та дисципліна, яких силою виховати не можна. Задумуючись над фактом того, чому спортсмени з великим потенціалом так рано покидають цю професію, дійшов висновку, що вони просто не можуть перебороти самовпевненість та егоїзм, які є перешкодою на тренуваннях та в грі [1].

Один з відомих атлетів сучасності, 35-разовий рекордсмен світу, засновник світового «Клубу шестиметровиків» Сергій Бубка – людина, яка не знає меж досконалості. Поет Константин Вошенкін так написав про його спортивний характер: «Сергій Бубка – це залізний хлопець, за своїм неприборканим духом, за бійцівським характером на кшталт своїм

легендарним попередникам - великим лицарям спорту передвоєнних та перших післявоєнних років « [7, с. 30].

Друзі, тренера підкреслюють – рівноцінно сприймає похвалу та критику. Прімо Небіоло, президент Міжнародної федерації легкої атлетики стверджує, що Сергій Бубка – атлет, який прагне завжди бути на висоті. Ось що говорить про себе сам спортсмен: «Мені стає посправжньому цікаво виступати лише тоді, коли планка піднімається трохи вище, ніж рекордна висота, і я нічого з собою зробити не можу» [6, с. 30]. Він – сміливий, рішучий, впевнений у собі. Саме ці якості, на його думку, і є основою безмежних можливостей людини, а тим більше спортсмена [7].

Розглядаючи особистість видатного спортсмена із стрибків у воду, Володимира Васіна, можна стверджувати, що усіма своїми успіхами, формуванням спортивного характеру та іміджу він має завдячувати тренерам і системі цінностей та ідеалів часів Радянського Союзу. Саме ці ідеали, патріотизм, воля - породжували не тільки бажання підвищити результати, довести, на що здатний організм, а прагнення домогтися краси і плавності польоту, почуття божевільного, невимовного захоплення від мужності, зібраності, надзвичайної цілеспрямованості та старанності людини [12]. Його імідж полягав у намаганні досягти максимуму і проявився в ньому у вигляді твердого характеру, в любові до свого виду спорту, пошуку нових, недосяжних меж можливостей людини.

Юрій Тітов – відомий радянський гімнаст, чемпіон Олімпійських ігор, чотириразовий чемпіон світу, заслужений майстер спорту. Народився в сибірському Омську, проте ще хлопцем переїхав з батьками до Києва, де й почалася його спортивна кар'єра і тому усі свої досягнення пов'язує саме з Україною [7]. Гімнаст стверджує, що досягти абсолютної першості в спорті йому допомогла його зухвалість, яка супроводжувалась певним перемищенням власних можливостей. Адже після численної кількості перемог у 1957 році він програв українському гімнасту-колезі - Борису Шахліну. Проте, ось що він написав в одній зі своїх книг: «Завоював я тоді лише одну золоту медаль...» [8, с. 40-47]. Насправді ж до цього списку потрібно ще додати срібло в багатоборстві, срібло та бронзу на окремих снарядах. Ось це так самооцінка. Хоч виступав з температурою і спромігся ще й медаль завоювати і не одну! Юрій Євлампієвич завжди прагнув до досконалості, тому й ускладнював свої сольні виступи. Та такі ускладнення не завжди давали очікуваний результат (отримав травму на Олімпіаді в Токіо). На одній із своїх прес-конференцій він сказав, що саме постійне прагнення до успіху і докладання зусиль допомагають досягти найвищих вершин у спорті.

Вищезгаданих спортсменів об'єднує думка, що для того, щоб досягти висот у спорті, та й просто почуватись комфортно на тренуваннях, потрібно займатися лише тими видами спорту, які відповідають типу особистості, тобто типологічним характеристикам спортсмена.

Зауважимо, що екстраверти (імпульсивні, люблять бути в центрі уваги) показують хороші результати у швидко-силових видах спорту. Це плавання на короткі дистанції, боротьба, теніс, гірські лижі. Вони легко та швидко набувають будь-яких фізичних навичок, схильні до ризику. Їм вдаються ті спортивні змагання, де потрібний короточасний спалах енергії. З них виходять хороші гімнасти, акробати, сноубордисти та скейтбордисти.

Інтроверти (замкнуті, схильні до самоаналізу, пасивні) краще показують себе у циклічних видах спорту – легка атлетика, триатлон, велосипедний і лижний спорт. Вони дисципліновані, рідко відволікаються, легко переносять монотонні тренування, саме тому добре виступають на довгих дистанціях.

Обирати вид спорту також можна відповідно до акцентуації характеру. Наприклад, для лабільного та епілептоїдного типу не рекомендуються змагальні види (боротьба, теніс), їх не можна налаштовувати на рекорди, спортом повинні займатися тільки заради оздоровлення.

Спортсмени з істероїдним типом акцентуації характеру – завжди прагнуть бути в центрі уваги, прагнуть шани, співчуття і заради цього готові йти навіть на шантаж. Проте вони товариські і мають добре розвинену інтуїцію. Їм не варто займатися змагальними видами спорту, програвати вони зовсім не вміють.

Представники шизоїдного типу є замкнуті, їм важко дається спілкування, не вміють співпереживати іншим, зате завзяті у прагненні до тілесної досконалості. У них немає інтересу до колективних спортивних ігор, але будуть з бажанням займатися шейпінгом, бодібілдингом,

плаванням. На відповідальних змаганнях показують результати кращі, ніж під час змагань невисокого рангу.

Психоастеніки – нерішучі, схильні до міркувань. Спорт дається їм важко, але тому, що у них зазвичай сильні ноги, їх треба орієнтувати на легку атлетику, лижний спорт.

В астено-невротичного і сензитивного типів підвищена втомлюваність, млявість і найкращим для них буде оздоровче плавання.

Конформний тип - буде завжди робити «як усі». Такому добре займатися командними видами спорту, він тягнеться за сильними та активними і ніколи не стане порушувати правила гри.

Гіпертимний тип - рухливий, надмірно самостійний, впевнений у своїх силах, відрізняються високим життєвим тонусом і здоровим сном, не потрібно їх спрямовувати в командні види спорту, у них реакція емансипації досить помітна, їм буде добре там, де кожен виступає сам за себе [11].

Висновки. Все вищесказане дозволяє стверджувати, що спортивний характер є основою у формуванні іміджу спортсмена. Проведені дослідження показують, що не лише талант, даний природою, приносить успіх. Саме деякі найбільш виражені риси характеру допомагають підвищити власний імідж серед конкурентів. Складовою структурою характеру є воля, це - стрижневий його компонент. Рівень її вираження визначає рівень досягнень. Позитивні вольові якості (сміливість, рішучість, стійкість) зазвичай притаманні спортсменам із сильною, зрівноваженою, динамічною нервовою системою, тоді як негативні вольові якості (нерішучість, страх), як правило, - продукт слабкої нервової системи.

Шлях формування спортивного характеру буде залежати також і від того наскільки психологічно вид спорту відповідає типологічній характеристиці особистості спортсмена. Саме такі дослідження дозволяють нам розробити певні рекомендації, якими можна керуватися при виборі виду спорту, що є сьогодні важливим.

Перспективи подальших пошуків у розвитку дослідження вбачаємо саме у дослідженні впливу спортивного характеру не лише на імідж, але і на особисті результати спортсмена, а також вплив іміджу на формування негативних і позитивних характеристик спортсмена, його поведінку у суспільстві. Вважаємо, що саме такі дослідження дозволять вберегти підростаючі покоління і змінити домінуючі сьогодні уявлення про те, що спорт є лише бізнесом, а спортивний імідж – рекламуванням самого спортсмена як бренду, а не як особистості.

ЛІТЕРАТУРА

1. Блохин О. В. Футбол на всю жизнь / О. В. Блохин, Д. Аркадьев. – К.: Веселка, 1990. - 391 с.
2. Варій М. Й. Загальна психологія.: підр. [для студ.вищ.навч.закл.] / М. Й. Варій – [3-тє вид.]. – К.: Центр учбової літератури, 2009. – 1007 с.
3. Вэбстер Ной Мультилингвический толковый словарь. [Электронный ресурс]. / Ной Вэбстер – режим доступу: <http://www.websters-online-dictionary.org/>
4. Дадаускас Д. Роль имиджа для профессионального спортсмена. – Каунас: ИФК, 1999. – 48 с.
5. Кондратьев М. Ю., Ильин В. А. Азбука социального психолога – практика. – М.: ПЕР СЭ, 2007. – 464 с.
6. Ложкин Г., Позднышев Е. Психология имиджа в спорте // Наука в олимпийском спорте.– 2001. – №2. - С. 220 – 229.
7. Позднышев Е. В. Имидж спортсмена: Паблик рилейшнз в спорте. Научно-методическое издание. Часть 1. К.: «ЧПП» 2003. - 106 с.
8. Титов Ю. Е. Сумма балов / Ю. Е. Титов. – М.: Молодая гвардия, 1971. – 222 с.
9. Садовник О. Значення та особливості формування іміджу у спорті. Теле- та радіожурналістика. Вип. 9. Ч. 2. / Садовник. – Л.: ЗАТ «Видавничий Дім «Високий замок», 2010. – С. 140 – 145.
10. Садовник О. Модель іміджу українського спорту, сформована на основі інформаційних повідомлень засобів масової комунікації / Львівський державний інститут фізичної культури. [Електронний ресурс]. / Садовник О. – режим доступу: <http://www.franko.lviv.ua/faculty/jur/vypusk7/visnyk07-6.pdf>
11. Шамардина Г. Н., Глущенко К. А. Особенности свойств темперамента спортсменов различных специализаций / Днепропетровский государственный институт физической культуры и спорта [Электронный ресурс]. / Шамардина Г. Н., Глущенко К. А. – режим доступу: http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/SnSv/2008-1/08shgdst.pdf

12. Шелухин А. Владимир Васин / А. Шелухин. – М.: Прыжок, 1980. – 176 с.
13. Шепель В. М. Имиджеология. Как нравятся людям / В. М. Шепель. – М.: Народное образование, 2002. – 406 с.

Зелінська О.

Науковий керівник – доц. Андрійчук І. П.

ОСОБЛИВОСТІ ДІАГНОСТИКИ ПОДРУЖНИХ КОНФЛІКТІВ У МОЛОДІЙ СІМ'Ї

Процес трансформації сучасної молоді сім'ї як соціального інституту супроводжується тривожними ознаками її дезорганізації – збільшенням кількості розлучень, сімейно-побутових порушень, зниженням рівня народжуваності, послабленням виховного потенціалу сім'ї, неврозами, стресовими станами тощо. Це дає підстави стверджувати, що стан сучасної молоді сім'ї кризовий. Він, в свою чергу, несе чималу загрозу благополуччю не тільки окремих сімей, а й суспільству в цілому [4]. У наш час падіння моральних чеснот сім'я переживає затяжну кризу. Кризу цю створили самі люди, які повністю перебудовують систему своїх цінностей і життєвих принципів. Варто визнати, - часто не в кращу сторону. На жаль... Такий стан речей не може залишити байдужим нікого і, тому, проблема, висвітлена в даній статі є досить актуальною.

Сім'я – це засноване на шлюбі чи кровній спорідненості об'єднання людей, які пов'язані спільністю побуту, взаємною моральною відповідальністю та взаємодопомогою [1; 5]. Сімейне життя схоже на айсберг. Більшість людей бачать лише його надводну частину і обманюють себе, думаючи, що бачать його цілком. Деякі бачать достатньо багато, але не знають, що саме являє собою його підводна частина. Не розуміючи таких особливостей можна спрямувати цей айсберг у неправильному напрямку.

Мистецтво сімейного життя чи не найскладніше зі всіх мистецтв. Мало того, дехто несправедливо взагалі не вважає це мистецтвом, оволодіння яким надзвичайно важливе, і зокрема, для молоді пари, яка тільки недавно поєднала свої життя.

Як показав аналіз літератури (Андрєєва Т. В., Ейдемільер Е. Г., Райгородський Д. Я. та ін.) початок сімейного життя пов'язаний для молодих людей з багатьма несподіваними і важкими моральними, психологічними, матеріальними та іншими проблемами. Це час, коли народжується чи не народжується *сумісність* – психологічна опора сім'ї, відбувається адаптація до інтимного спілкування, час, коли створюється матеріальна база сім'ї, коли плануються і народжуються діти. Це час бурхливих змін у житті людей, набуття нових життєвих ролей. Із утриманців батьківської сім'ї вони стають господарями своєї. Якщо в дошлюбний період у них прав було більше, ніж обов'язків, то в шлюбі *особистих свобод стає менше, а обов'язків значно більше* [4]. Останнє спричиняє немовби шок в обох, або у когось одного з партнерів. І від того, як вони вийдуть з цього «шокового стану» залежить можливість щасливого існування цієї подружньої пари.

Причин сімейних конфліктів є чимало. В одних сім'ях причина сварок може бути одна, в інших – багато. Специфіка їх також різна, наприклад, як наслідок індивідуальних особливостей членів подружжя, які проявляються в поведінці [4]. Усі ці та багато інших нюансів можна визначити та дослідити за допомогою психодіагностичних методів. Тому, діагностика сімейних конфліктів надзвичайно потрібна, адже вона дозволяє зрозуміти їх причину, дослідити особливості протікання та визначити напрям майбутньої професійної психологічної допомоги даній конкретній сім'ї.

Так як негаразди у сім'ях, які є складовою частиною суспільства, несуть чималу загрозу благополуччю останнього, як уже було згадано раніше, нами було проведене дослідження основних причин сімейних конфліктів та особливостей їх протікання у молодій сім'ї.

У ході роботи було проведено ряд психодіагностичних методик, спрямованих на виявлення деяких особливостей подружніх конфліктів у молодій сім'ї. Об'єктом дослідження стали 5 молодих пар, стаж шлюбу яких не перевищує 5 років. Зокрема, ми дослідили: характер